

1887, selv dens Gyldighed forudsat, maa være bortfalden derved, at man i Folkethinget ved privat Initiativ indbragte et med den foreløbige Bevillingslov ligelydende Lovforslag og derpaa negtede dette Forslag Fremme ved en Dagsorden, ved hvilken tillige den foreløbige Lov erklæredes for forkastet, medens de 2 andre Revisorer i Overensstemmelse med Regjeringens, af Landsthingets Flertal godkjendte Opfattelse formene, at foreløbige Bevillingslove dels kunne indeholde tilstrækkelig Hjemmel for Statshusboldningens Førelse dels som andre foreløbige Love kun af Regjeringen kunne forelægges Rigsdagen til Beslutning.

Under disse Forhold finder Udvalgets Flertal (Høst, Suul-Rysensteen, Kayser og Rump), der samstemmer med Revisorerne Dinesen og Dresing, at det vilde være ønskeligt i denne Betænkning at komme ind paa en Drøftelse af de ovennævnte, saa ofte udførlig behandlede Lovfortolkningsspørgsmaal. Vi skulle kun bringe i Erindring, hvad der ikke er uden væsentlig Betydning ved Bedømmelsen af den Stilling, Striden om de nævnte Spørgsmaal indtager, at Domstolene i det Omfang, hvori Spørgsmaalene have været dem forelagte, have godkendt Regjeringens Opfattelse. Saaledes have begge Landets Overretter ved flere Domme antaget, at Skatter kunne opkræves i Henhold til foreløbige Bevillingslove*), og Højesteret har ved en den 15de Oktober 1886 affagt Dom udtalt, „at den Omstændighed, at det i Rigsdagens Folkething ved privat Initiativ indbragte Lovforslag af samme Indhold som den foreløbige Lov**) blev negtet Fremme ved en Dagsorden, ved hvilken tillige den foreløbige Lov erklæredes for forkastet, ikke har kunnet bevirke Lovens Ophevelse“. Som Forholdene stille sig, gives der ingen anden Vej til at naae en endelig Afgjø-

relse af de foreliggende statsretlige Spørgsmaal end at indbringe dem for Rigsretten. Udvalgets Flertal maa herefter, samt da det ved i det Enkelte at gennemgaa den foreliggende Betænkning ikke har fundet Anledning til at foreslaa, at der til Regnskabsets Godtgjeldelse knyttes særlige Forbehold eller Udtalelser, indstille til Landsthinget, at det i Overensstemmelse med sit ved de 2 nærmest foregaaende Statsregnskaber indtagne Standpunkt vedtager Forslag til Beslutning over Regnskabet, som af de Herrer Dinesen og Dresing foreslaaet.

Miniretallet (Th. Nielsen) staar nu som tidligere paa det Standpunkt, at foreløbige Finantslove ikke kunne udstedes i Henhold til Grundlovens Paragraf 25, da de ere stridende mod Grundloven, og man er i den Henseende i god Overensstemmelse med hele den traditionelle Opfattelse, saaledes som den har givet sig Udslag i mangfoldige Udtalelser fra ledende Politikere i vort konstitutionelle Liv og under de mange Forfatningsforhandlinger. Vi anføre nedenfor et Par Exempler i saa Henseende. Miniretallet skal desuden henvise til, at der i Fællesforfatningerne af 2. Oktober 1855 og 18. November 1863 findes tilsvarende Bestemmelser til Grundlovens Paragraf 25, uden at man har anset dem for at afgive tilstrækkelig Hjemmel for den finantsielle Styrelse; thi Paragraf 58 i Fællesforfatningen af 18de November 1863 lyder saaledes: „Under særdeles paatrængende Omstændigheder kan Kongen, naar Rigsraadet ikke er samlet, beslutte Afholdelse af Udgifter, der ikke ere bevilgede. Forslaget til en saadan Beslutning skal være vedtaget af Minister-raadet under den i Paragraf 19 foreskrevne Form, forinden det i Geheimetsraadet forelægges for Kongen. Kongens Beslutning medunderskrives af de Ministre, som deri ere enige. — Beslutningen skal forelægges for Folkethinget i den først derpaa følgende Samling, og afgjør samme, hvor-

*) Spørgsmaalet har endnu ikke været forelagt Højesteret.

**) Den foreløbige Lilløgsstraffelov af 2den November 1885.